

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.130/2024/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2024. október 17. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. december 11. napján kelt 9.B.226/2021/95. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottal szemben másodízben elrendelt letartóztatás befejező napja 2023. december 11. napja. A vádlott születési helye: Város1.

A másodfokú eljárás során kirendelt védői díj címén felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék 2023. december 11. napján kihirdetett 9.B.226/2021/95. számú ítéletével a 2020. június 1. napjától 2020. június 3. napjáig őrizetben, 2020. június 4. napjától 2020. október 4. napjáig letartóztatásban, 2020. október 5. napjától 2020. december 21. napjáig ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet alatt, 2023. június 8. napján őrizetben volt, 2023. június 9. napjától letartóztatásban lévő Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében és a Btk. 339.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő garázdaság büntettében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 1 év 8 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztette. A felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Rendelkezett – a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása esetére – a vádlott által őrizetben, letartóztatásban és ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnügyi felügyelet esetén akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben

töltött idő felel meg. Terhelt1 vádlottat az ellene a 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. sértett2 és sértett1 magánfelek által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott részfelmentésére tekintettel, további bűnösség, valamint eltérő jogi minősítés megállapításáért, és a kiszabott büntetés súlyosítása végett, Terhelt1 vádlott az irány megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen teljeskörű felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában a vádlott javára előterjesztett fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését, harmadlagosan – a súlyosítást célzó ügyészi indítvány elutasítása mellett – az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ítélettel szemben bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az elsőfokú ítélet teljeskörű felülbírálatát látta szükségesnek. Az elsőfokú ítéletet a Be. 592.§ (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlannak tartotta, indítványt tett a Be. 593. § (1) bekezdése b) pontja alapján az ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölésére, és ezzel összefüggésben az iratok és a helyes ténybeli következtetés alapján eltérő tényállás megállapítására. Érvelése szerint a hiánytalanul felsorolt bizonyítékok értékelésére kizárólag a vádlottat terhelő módon került sor. Álláspontja szerint az ítélet indokolása nem tért ki arra, hogy a vádlott védekezését miért nem fogadta el a törvényszék, nem tisztázta megnyugtató módon a tanúk vallomásai közötti ellentmondásokat, csak tényszerűen rögzítette vádlott és a tanúk vallomásainak főbb tartalmi elemeit. A védő fellebbezésében kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság által maradéktalanul feltárt bizonyítékok nem alkotnak zárt logikai láncot, így nem vezethettek az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megállapításához, ezért valamennyi bűncselekmény vonatkozásában a vádlott felmentésének lett volna helye a Be 566.§ (1) bekezdés c) pontja alapján, mivel a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a vádlott terhére értékelni. A másodlagos indítványa körében arra hivatkozott, hogy a tényállás változatlanul hagyása esetén is indokolt a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése. Az elsőfokú bíróság által megjelölt időmúlás és a testi sértés vonatkozásában értékelt kísérleti szak mellett enyhítő körülményként hivatkozott a vádlott elkövetéskori büntetlen előéletére, és mentális betegségére. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetési célokat szem előtt tartó büntetési nemet választott, azonban az elsőfokú bíróság által nem értékelt enyhítő körülményre, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt időmúlásra is figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetés és a próbaidő tartamának enyhítését szükségesnek és indokoltnak látta. A fellebbviteli főügyészség átiratával kapcsolatban azzal érvelt, hogy az ott felvetett kérdéseket az elsőfokú ítélet [39] bekezdésében tisztázta, az elsőbírói megállapításokat a 86. tárgyalási jegyzőkönyv 5-6. oldalán található szakértői nyilatkozatok alátámasztják. Tekintettel arra, hogy a törvényszék kiemelkedő hangsúlyt fektetett a szakértői bizonyításra, a két tárgyaláson is megjelent szakértő minden részletre kiterjedően nyilatkozott, nem látta indokoltnak a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét és tárgyalás kitűzését. Az ügyészség eltérő jogi minősítés megállapítását, és a kiszabott büntetés súlyosítását célzó indítványát nem találta megalapozottnak.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.470/2023/9. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Az ügyészi fellebbezésnek a

vádolt részfelmentését támadó részét a Be. 587. § (2) bekezdésében foglaltak alapján visszavonta, míg az eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló és a büntetés súlyosítását kezdeményező fellebbezési részt fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte. A bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű felülbírálatra tett indítványt. A Be. 26. § (1) bekezdése alapján a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tárgyalás kitűzését indítványozta a tényállás 23. pontja megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében. A tényállás hiányosságának alapvető okát abban látta, hogy a 2023. október 17-i tárgyalási napon ismételt, immár a sértettek jelenlétében meghallgatott orvosszakértő nem tett teljeskörű nyilatkozatot a vádlottnak sértett2 sértett ellen irányuló, de sértett1t megsebesítő támadó magatartása orvosszakértői szempontból releváns elkövetései körülményei kapcsán. Ezzel kapcsolatban idézte a szakértőnek a 86. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán rögzített megállapításait, amelyben a szakértő eltérően jelölte meg, hogy a sértett1t ért szúrás – ha nem ugrik a vádlott és édesanyja közé – akkor az édesanyjának a nyak tájékát, vagy a másik sérülés magasságában a mellkasát érhetne volna. Úgy vélte, hogy nem került sor a sértett2 sértett felé irányuló vádlotti vágás jogi minősítésére kihatóan annak tisztázására, hogy a szakértő által detektált nyak és mellkas közötti részt ért metsző mozdulat közvetlen, vagy közvetett életveszélyes sérülés létrehozására alkalmas volt-e, különös figyelemmel arra, hogy az orvosszakértő az 54. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldalán olyan nyilatkozatot tett, hogy a jelen esetben súlyosabb sérülés is létrejöhetett volna, ami elsődlegesen a 8 napon túliséget jelent, másodlagosan az életveszélyes sérülést és nagyon-nagy eshetőlegesen a halálos sérülést is, ugyanis az eszköz és a testtájék mindegyik kialakulására alkalmas lehet. Utalt arra a szakértői kijelentésre, hogy ha ez az eszköz eléri ezt a testtájékot, és ilyen hosszúságú sérülést hozott létre, ez a véletlenül múlt, ezt akaratlagosan irányítani nem lehet. Mindezek alapján az ügyészség úgy vélte, hogy a másodfokú eljárásban kiegészítőleg tisztázni szükséges, hogy a vádlott közepes erővel kifejtett kaszáló mozdulata sértett2 nyak, illetve mellkas részi területén alkalmas volt-e olyan vágott sérülés okozására – hiszen köztudomású, hogy a sniccer funkciójában vágásra és nem szúrásra kialakított eszköz – amely közvetlen, vagy közvetett életveszélyes állapot kialakulását vonta volna maga után, amennyiben sértett1 vádlott által nem számolt módon nem lép a vádlott és sértett2 sértett közé, és nem őt éri a vádlott második közepes erővel végrehajtott vágó mozdulata.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezések elbírálására a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.

[6] Az ügyészség nyilvános ülésen megjelent képviselője a bizonyítási indítvány elutasítására figyelemmel érdemi indítványt terjesztett elő, amelyben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, ésszerűen és meggyőzően indokolta, hogy a tényállást milyen bizonyítékok alapján állapította meg, illetve azt, hogy a vádlott tagadásával szemben miért a sértettek védekezését fogadta el. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértőt a tárgyaláson két alkalommal is meghallgatta, azonban e vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása részben hiányos, ugyanis az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy az orvosszakértői véleményben található, és a fellebbviteli ügyészégi átiratban is kiemelt, két egymásnak ellentmondó megállapítás közül miért az egyiket fogadta el. Mivel az elsőfokú bíróság nem számolt be arról, hogy miért a második orvosszakértői megállapítást fogadta el, az indokolás kiegészítésre szorul, azonban az elsőfokú bíróság álláspontját – a testmagasságra tekintettel – ésszerűnek lehet tekinteni, az indokolás kiegészítése mellett nem támasztható aggály azzal az elsőbírói következtetéssel szemben, miszerint nem közvetlenül a nyak felé irányult a kaszáló mozdulat.

[7] Mindezekre tekintettel törvényesnek tartotta a cselekmény minősítését is. E körben hivatkozott arra, hogy az elkövetés eszköze egy senki által nem vitatottan, és a szakértő által is megállapítottan igen éles eszköznek tekinthető, így súlyosabb sérülés, akár életveszélyt vagy halált okozó sérülés előidézésére is alkalmas lehet. Figyelemmel azonban arra, hogy a vádlott nem kifejezetten megszűrő, hanem mind a két alkalommal kaszáló mozdulatot tett, és a sérülés a bőr felszínét érte, körülbelül közepes erővel, így a sérülésből azt a következtetést lehet levonni, hogy a vádlott szándéka nyilvánvalóan az okozott sérüléseknél súlyosabb sérülés előidézésére alkalmas volt, mivel a tudatának mindenképp ki kellett terjednie arra, hogy egy igen éles eszközzel és egy nem irányítható mozdulattal akár a 8 napon belül gyógyuló sérülésnél súlyosabb sérülés előidézésére is alkalmas a cselekménye. Mivel nem célzottan közvetlenül a nyakat irányozta a cselekmény, ahol köztudomásúlag életfontosságú szervek, illetve erek vannak, így az állapítható meg, hogy a vádlott magatartása 8 napon túl gyógyuló sérülés előidézésére alkalmas volt, azonban életveszélyes vagy halálos sérülés okozásának szándékára a tényállásból következtetést megalapozottan levonni nem lehet. A garázdaság minősítése körében kifejtett elsőbírói érveléssel egyetértett, a nyílt utcán, járókelőforgalom mellett történt cselekmény alkalmas volt arra, hogy azt más személyek is észleljék, a társadalmi együttélés normákkal ellentétes magatartás kihívóan közösségellenesnek tekinthető.

[8] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket maradéktalanul feltárta, azonban a büntetés mértéke indokolatlanul enyhének tekinthető, az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeknek eltúlzott jelentőséget tulajdonított, amikor a cselekmények tárgyi súlyához nem igazodó, és így a büntetési célokat, különösen a speciális prevenciót nem megfelelően szolgáló büntetést szabott ki a vádlottal szemben. E körben hivatkozott arra, hogy a vádlott két büntetőeljárás hatálya alatt követte el ezt a cselekményét, amely két ügyben jogerős elítélés született, a három cselekményből két cselekmény erőszakos jellegű volt, elkövetésük egy éven belüli. Ezekből az adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott erőszakos agresszív személyiség, erőszakos bűncselekmény elkövetésére hajlamos, ami a vádlott személyének fokozott veszélyességére enged következtetni. Mindezekre figyelemmel úgy ítélte meg, hogy az enyhítő körülmények száma és nyomatéka a középértéktől jelentős mértékű eltérést nem tesz indokoltá, ezért a bűncselekmény tárgyi súlyához és a bűnösségi körülményekhez igazodóan a szabadságvesztés tartamának felemelésére, és a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének növelésére tett indítványt. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek ítélte.

[9] A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásával egyezően szólalt fel, az ott leírtakat azzal egészítette ki, hogy

[10] - a vádlott védekezésének következetessége az elsőfokú ítéletben nem jelenik meg kellő hangsúllyal, az indokolásból az sem egyértelmű, hogy a vádlott védekezését mire alapozva vetette el az elsőfokú bíróság;

[11] - az ügyészség perbeszédére reflektálva megjegyezte, hogy ritka az elsőfokú bíróságéhoz hasonló, mindenre kiterjedő bizonyítás, a közvetlenség elve alapján megerősítette, hogy a szakértő tárgyaláson tett megállapításában nem volt ellentmondás, a

jegyzőkönyvben is rögzítésre került megállapításokból az elsőfokú bíróság megalapozott és okszerű következtetéseket vont le;

[12] - az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében foglalt érvek alapján egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában részletesen kifejtett álláspontjával, miszerint nem emberölésnek, hanem testi sértésnek minősül a tényállásban leírt cselekményt;

[13] - felvetette, hogy ha egy egységes cselekménysornak tekintjük az egész történetet, akkor a bűnösség megállapítása esetén a szubszidiaritásra tekintettel a garázdaság büntette nem állapítható meg;

[14] - az ügyészség által is felsorolt enyhítő körülmények mellett arra hívta fel a figyelmet, hogy annak ellenére, hogy védenca a büntetőeljárások hatálya alatt állt a cselekmény elkövetésekor, büntetlen előéletűnek minősül, továbbá mentális betegsége is enyhítő körülményként értékelhető, úgy vélte továbbá, hogy bizonyos fokú sértetti közrehatás is fennáll, figyelemmel arra, hogy a vádlott számonkérésének elmaradása estén elkerülhető lett volna a tettelegesség;

[15] - az ügyészség súlyosítást célzó indítványát azért sem találta megalapozottnak, mert az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés semmiképpen sem tekinthető eltúlzottnak enyhének.

[16] Az ellentétes előjelű fellebbezések egyik iránya sem vezetett eredményre.

[17] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a (2) bekezdésben meghatározott terjedelemben bírálta felül a Be. 599.§ (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen. A másodfokú bíróság vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező további rendelkezései a Be. 590.§ (7) bekezdése alapján hivatalból képezték a másodfokú felülbírálat tárgyát. A Be. 590. § (9) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezéssel nem támadott felmentő rendelkezés vonatkozásában a részjogerő beállt, így az nem képezte a felülbírálat tárgyát.

[18] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a kerületi bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A Be. 429.§ (3) bekezdés alapján törvényesen tartotta meg a 2023. április 20-i tárgyalást a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelenő vádlott távollétében, a távollétében felvett bizonyítás felolvasásával biztosította a vádlott számára azt a lehetőséget, hogy a legközelebbi tárgyalási határnapon – az elvégzett bizonyítás lényegének ismertetése után – ügyének elbírálásában aktívan közreműködhesen.

[19] A vádlott, és a tanúk kihallgatását, a szakértő meghallgatását megelőzően törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, a szakértői véleményeket, és az okirati bizonyítékokat megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává. A 2023. október 17. napján

tartott tárgyaláson a cég1 biztonsági felvételeinek tartalmát a Be. 533. § (1) és (2) bekezdése értelmében nemcsak az arról készült feljegyzés ismertetésével tette a tárgyalás anyagává, de le is játszotta. A bizonyításfelvétel maradéktalanul megfelel a perrendi szabályoknak, a bizonyítási eszköz bemutatásának megtörténtét, valamint annak az eljárás szempontjából lényegesnek tartott tartalmát (Be. 445. § (2) bekezdés c) pont) is megismerhetővé tette. Perrendszerűen kezelte az eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványokat is, ezek közül azokhoz, amelyeket pervezető végzéssel elutasított, az ítélet indokolásában (elsőfokú ítélet [74] bekezdés) a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjára figyelemmel indokolást fűzött.

[20] Az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának perjogi akadálya nem volt.

[21] A másodfokú bíróság a felülbírálat eredményeképpen megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a tárgyalás anyagává tette mindazokat a bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak, az elsőfokú bíróság ítélete csak kisebb hiányosságban szenved (a Be. 592. § (2) bekezdés a) pont).

[22] Mindezek kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont alapján a tényállást kiegészítette az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma útján az alábbiak szerint:

[23] A tényállás [15] bekezdésében feltünteti, hogy 1. számú tanú női sértett.

[24] A tényállás [17] bekezdését azzal alábbiak szerint egészíti ki: „Ezután a vádlott elővett egy sniccet a jobb zsebéből és *azzal hadonászni kezdett, ennek során* alulról felfelé rézsútos mozdulattal, kis erővel *a vele szemben kb. 1 méter távolágra álló* sértett² felé vágott, és rajta a bal hónaljárokban 12 centiméteres felületen metszett sérülést ejtett.”

[25] A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált és a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban irányadó volt.

[26] A törvényszék a Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra figyelemmel ügyfelderítési kötelezettségének példaértékű alaposággal tett eleget, a bizonyítás a vádiratban foglalt cselekmény egészére és a büntetőjogilag releváns valamennyi tényre kiterjedt. Az elsőfokú bíróság indokoltan tekintett el az 1. számú tanú ismételt meghallgatásától, figyelemmel arra, hogy 1. számú tanút a bíróság különös bánásmódot igénylő tanúként kezelte (54. tárgyalási jegyzőkönyv), ilyen esetben a Be. 85.§ (1) bekezdés g) és h) pontja alapján arra kell törekedni, hogy az érintett személy részvételét igénylő eljárási cselekmény megismétlés nélkül elvégezhető legyen, és biztosítani kell, hogy az eljárási cselekmény helyszínén a büntetőeljárásban részt vevő más személlyel a tanú szükségtelenül ne találkozzon. A tényállás tisztázása sem igényelte a tanú ismételt meghallgatását.

[27] Nem észlelt megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a szakértői bizonyítás terén sem. Az elsőfokú bíróság helyesen észlelte, hogy a céltévesztésre figyelemmel nem csak a ténylegesen elszenvedett sérüléseknek van jelentősége, hanem annak is, hogy a vádlott milyen

jellegű támadást intézett a célba vett személlyel, sértett² sértettel szemben, és ez a támadás milyen eredménnyel járt volna akkor, ha a sérülést a vádlott gondatlansága miatt nem más – jelen esetben sértett¹ sértett – szenvedte el. E kérdés megválaszolása egyrészt annak a testtájéknak a meghatározását igényli, amelyet a vádlott támadása a szándéka szerint célzott, másrészt annak felderítését, hogy az adott testtájékon – figyelemmel az alkalmazott eszközre, erőbehatásra és az eszközhasználat módjára – milyen sérülés bekövetkezése tekinthető reálisnak. Előbbi bírói, utóbbi szakértői kompetenciába tartozó kérdés. A bírói kompetenciába tartozó ténykérdés körében az elsőfokú bíróság a leginformatívabb, a valóság feltárását leginkább segítő bizonyítási cselekményt választotta azzal, hogy sértett¹ tanúval – mintegy bizonyítási kísérletként – bemutattatta, eljátszatta az általa észlelteket. Az orvosszakértői kompetenciába tartozó kérdésre nézve a törvényszék két tárgyaláson részletesen kihallgatta szakértő⁵ igazságügyi szakértőt, aki valamennyi sérült, illetve sérülés lehetőségével érintett testtájakra kitért szakvéleményében, megjelölve, hogy az adott területen milyen izmok, inak, erek és egyéb nemes képletek húzódnak, külön elemezte használt eszköz specifikumát, a rendkívül éles, és nehezen irányítható jellegét. Annak további pontosítása, hogy hol érte volna a sérülés sértett² sértettet, nem igényel különös szakértelmet, a kívülvilágban megjelenő tények e körének meghatározása a bíróság feladata, amelyhez szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság maradéktalanul lefolytatta.

[28] szakértő⁵ igazságügyi orvosszakértő világos, áttekinthető, a szakma szabályai alapján logikusan indokolt szakvéleményt terjesztett elő, amelyet az elsőfokú bíróság okkal fogadott el a tényállás alapjául. A szakvélemény nem szenvedett a Be. 197. § (1) bekezdésben felsorolt fogyatékoságban: a szakvélemény jogszabályban előírt kötelező tartalmi elemeit maradéktalanul tartalmazta, egyértelmű volt, önmagával, illetve a szakértő rendelkezésére bocsátott adatokkal ellentétes, vagy olyan adatot, amelynek a helyességéhez nyomatékos kétség fér, nem tartalmazott. A fellebbviteli főügyészség által idézett szakértői megállapítások sem ébresztenek aggályt a szakvélemény belső koherenciájával szemben, a 2023. október 17. napján megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyvben egymást követően szereplő két szakértői megállapítás közül az utóbbi tartalmazza azt a bővítményt, hogy „ha két sértett testmagasságát nézzük”, amiből egyértelműen kitűnik, hogy a szakértő a két sértett testmagasságára figyelemmel pontosította a korábban tett megállapítását. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem látott törvényes indokot a másodfokú eljárásban bizonyítás lefolytatására. A Be. 594. §-a taxatív felsorolja, mikor van lehetőség bizonyításra a másodfokú eljárásban megtartott tárgyaláson. E szerint a bizonyítás felvételének három önálló oka lehet: az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése, és végül az az eset, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak. Jelen esetben egyik feltétel sem áll fenn, ezért a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség bizonyítási indítványát elutasította.

[29] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtaknak megfelelően teljesítette, részletesen bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[30] A tényállás kisebb hiányossága abból fakadt, hogy az elsőfokú bíróság által a tényállás alapjául elfogadott bizonyíték, sértett¹ vallomása alapján az elkövetés további releváns részlete is megállapítható. A tanú következetes vallomása szerint a vádlott édesanyja felé többször tett vágó mozdulatot (tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok), először „hadonászott” a késsel (folytatólagos tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok),

„sokszor hadonászott vele, nem egy-kétszer, hanem többször” „először céltalanul hadonászott a nyitott sniccerrel” édesanyja irányában (54. és 86. tárgyalási jegyzőkönyv), ezzel szemben a tényállásban csak a két, sérülést okozó mozdulatot tüntette fel az elsőfokú bíróság. A cselekmény rekonstruálása során sértett1 és sértett2 egybehangzó vallomásából megismerhető volt az is, hogy a vádlott és sértett2 sértett ekkor egymással szemben, egymástól mintegy 1 méterre álltak. Végül az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt büntetéskiszabási körülmény, mely szerint a vádlott a bűncselekményeket nők sérelmére követte el, ténybeli alapját is szükséges feltüntetni 1. számú tanú nemének megjelölésével.

[31] A másodfokú bíróság további megalapozatlanságot nem észlelt. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása – szükséges részletességgel, kimerítő alapossággal és iratszerűen – tartalmazza a bizonyítékok megjelölését, amelyekre a bíróság a döntését alapozta. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példásan teljesítette, részletesen megvizsgálta és összevetette a rendelkezésre álló bizonyítékokat és számot adott arról, hogy a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért fogadott el, - a védelmi fellebbezés hivatkozásával szemben – kitért a vádlotti védekezés elvetésének, és a tényállásban szereplő terhelti cselekvőség megállapításainak indokaira is. Az elsőfokú ítélet [45] bekezdése tartalmazza a tényállás alapjául elfogadott bizonyítékok felsorolását, [47]-[49] bekezdésében a bírói meggyőződéséhez vezető folyamat elemeinek – a logika szabályainak és törvényes bizonyítékértékelés elveinek maradéktalanul megfelelő – bemutatását. Az elsőfokú bíróság ennek során kitért arra is, hogy miért tekintette 1. számú tanú, sértett2 és sértett1 tanúk összebeszélése jelei nélkül egymást erősítő, egyes részleteiben objektív bizonyítékokkal (látletet, kamerafelvétel) is megerősített vallomását hitelesnek, és miért vetette el a vádlott leginkább feltételezéseken alapuló védekezését. Helytálló érvekkel zárta ki a realitás köréből azt a vádlotti felvetést, hogy a sértettek – a vádlottnak ártó szándékkal – egymásnak okozták sérüléseiket. Eltekintve attól, hogy a legtöbb ember általában nem hord magánál sniccert önsértés esetleges lehetőségére, a vádlottnak ezt a felvetését objektív bizonyítékként a kamerafelvétel is cáfolta, azon ugyanis látható az a pillanat is, amikor 1. számú tanú észrevette, hogy sértett1 pulóvere átvérzett, és szólt neki erről. Mindezek alapján nem megalapozott a védőnek az a hivatkozása, hogy az elsőfokú ítéletből nem derül ki, hogy a vádlott védekezését az elsőfokú bíróság milyen okból vetette el.

[32] Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége törvényes volt. A másodfokú eljárásban a védelem a vádlotti védekezés elfogadására irányuló indítványa valójában a bizonyítékok elsőbírói mérlegelését sérelmezte. A bizonyíték bizonyító ereje felülmérlegelésének főszabály szerinti tilalma akkor törhető át, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ilyen hibát nem vétett, mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak maradéktalanul megfelel, az általa megállapított tényállás csupán kisebb hiányosságból fakadó megalapozatlansági hibában szenved, amelyet az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelő tevékenységet tiszteletben tartva, a bizonyítékok elsőfokú bíróság által meghatározott bizonyító erejét nem érintve az iratok alapján orvosolt a másodfokú bíróság.

[33] A védői fellebbezés sérelmezte a bizonyítékok zárt logikai láncolatának hiányát is. Ez azonban abban az esetben elengedhetetlen követelmény, ha adott cselekményt érintően kizárólag közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre. A joggyakorlatban kialakult elvek alapján a közvetlen bizonyíték esetében csupán a hiteltérdemlőség a ténymegállapítás feltétele, közvetett bizonyíték esetében vizsgálendő a ténybeli következtetés helyessége is,

közvetett bizonyítékok zárt láncolatának szükségessége kétségtelen (BH.2021.35.) Jelen ügyben a vádlott cselekvőségét a sértettek és 1. számú tanú észlelték, e bizonyíték közvetlensége nem kérdőjelezhető meg. Így bírói mérlegelés tárgyát nem a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncolatának felállítása, hanem a sértettek vallomásainak hitelt érdemlőségének megítélése képezte, amely követelménynek az elsőfokú bíróság maradéktalanul megfelelt.

[34] Az elsőfokú ítéletben a cselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezés törvényes.

[35] A törvényszék jogi indokolása körében céltévesztésre hivatkozott. Céltévesztés esetén az elkövető látja mind a két személyt, támadása a célba vett személy ellen irányul, de gondatlansága folytán az elkövetési magatartás az eredetileg megtámadni nem szándékozott személyt éri (BH 1992.618.). A felülbírálat fent jelezett korlátai miatt a sértett1 sértett sérelmére elkövetett cselekmény tényállását csak a célba vett személy, sértett2 sértett vonatkozásában lehetett vizsgálni. A vádlott a kezében tartott sniccerrel kisebb erővel, alulról felfelé rézsútos mozdulattal sértett2 felé vágott, és rajta a bal hónaljárokban 12 centiméteres felületes metszett sérülést ejtett, továbbá ugyancsak a kezében tartott sniccerrel a sértett mellkasa felé irányuló mozdulatot is tett, amely mozdulat a sértett és a vádlott közé lépő sértett1t sebesítette meg. A sértett2t célzó, de a sértettet el nem ért mozdulat paraméterei vonatkozásában kevesebb tényyszerű adatot lehet rögzíteni, mivel az orvosszakértő – miként szakértő5 igazságügyi orvosszakértő is kifejtette – arról a statikus állapotról tud megállapításokat tenni, amikor a sérülés bekövetkezik, amikor az eszköz eléri a testet, de az azt megelőző dinamikus állapotról nem (54. tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal). Az ügyészség által megjelölt közepes erőbehatás sértett2 sértett vonatkozásában nem nyert igazolást. Nem vitatott, hogy sértett1 sérülését közepes erőbehatás okozta, ellenben sértett2 sértettnek e támadásból sérülése nem keletkezett, annak jellemzői (például szúrcsatorna szélessége, hossza, sérülés helye) nem ismertek, így semmilyen objektív adat nem áll rendelkezésre, melyből az erőbehatás szándékolt mértéke egyértelműen alátámasztott lenne, ilyen következtetés sértett1 más helyzetben elszenvedett sérülésiből sem vonható le.

[36] sértett1 tanúvallomása alapján az rögzíthető, hogy egy hadonászó mozdulattal véghez vitt támadás történt, a szituáció rekonstruálása folytán – a két sértett testmagasságának értékelésével – pedig az is megállapítható volt, hogy a terhelt kaszálo mozdulatai nem a sértett nyakát, hanem – a hónaljárokban ejtett sérülés magasságában – a mellkast célozták. Ítéleti bizonyossággal a célzott testtájék ennél pontosabb meghatározása nem lehetséges. Azonban, figyelemmel arra, hogy sértett1 a két sértett közé lépve a köztük lévő kb. egy méteres távolságot felére rövidítette, és így is csak felszínes sérülést szenvedett el, még az sem jelenthető ki kétséget kizáró bizonyossággal, hogy a vádlottnak ez a hadonászó mozdulata – más személy közbeavatkozása nélkül – elérte volna sértett2 sértett testét.

[37] A törvényszék helyesen következtetett a vádlott testi épség ellen irányuló szándékára, és helyesen minősítette sértett2 sérelmére elkövetett cselekményt a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetettének kísérletének. A másodfokú eljárásban elhangzott perbeszédre figyelemmel a jogi minősítést támadás nem érte. Az általános élettapasztalat és igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a sniccer egy rendkívül éles eszköz, amely használatánál az erőbehatás nagysága és iránya akaratlagosan nehezen befolyásolható, tipikusan felületi metszett sérülések létrehozására, de a sérülés elhelyezkedésétől függően akár az élet kioltására is alkalmas lehet. Mindezt azonban

az ügyben felmerülő konkrét körülményeket együttesen kell elemezni a szándék kapcsán (BH 1995. 5.). Így nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott a sniccerrel céltalanul kaszálo mozdulatokat tett a tőle egy méterre álló sértett felsőtestének, mellkasának irányába, ezzel egy alkalommal 8 napon belül gyógyuló felületes metszett sérülést okozva. Az eljárás nem tárt fel a sértettel szembeni ellenséges indulatot, ilyenre a vádlott – cselekmény előtt, vagy utána tett – kijelentései sem utaltak, a vádlotti magatartás az előzmények tükrében kifejezetten motiválatlan magatartásként jellemezhető, mivel különösebb ok nélkül támadt az útjába kerülő emberekre. E körülmények alapján a másodfokú bíróság egyetértett sértett2 sértettel szembeni magatartás értékelésével, a 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatban foglaltaknak megfelelően a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezők vizsgálatának eredményeként elkövető testi épséget sértő szándékára vonható következtetés. A tárgyi tényezők (a cselekmény elkövetéséhez használt eszköz; az elkövetés körülményei és módja; a sérülés helye és jellege; az elkövető kijelentései; az elkövetőnek a cselekmény elkövetése utáni magatartása) és az alanyi tényezők (így az elkövető személyi tulajdonságai, személyisége; a cselekményt kiváltó indítók; a cselekmény véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat; az elkövetőnek a sértetthez fűződő kapcsolata) együttes értékelése alapján nem igazolható a módosított vádirat szerinti minősítéshez szükséges ölési szándék, de a célzott testtájkra figyelemmel az életveszélyes sérülés okozásának szándéka sem.

[38] A vádlott a sértettnek nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott, azonban – a figyelemmel arra, hogy a sértett testtájékon az elkövetéshez használt eszköz – néhány milliméterrel lejjebb hatolva – inakat és izmokat sérthetett volna, amely már 8 napon túl gyógytartamot eredményezett volna, és amely sérülések elmaradása – az elkövetés eszközének éles pengéjére és nehezen irányítható voltára figyelemmel – a véletlenül múlt, így cselekménye súlyos testi sértés büntette kísérleteként történt minősítése helytálló.

[39] Az ítéltábla a köznyugalom elleni bűncselekmény minősítését az alábbi kiegészítéssel ítélte helyesnek. Egyetértett a vádlott meghatalmazott védőjének a másodfokú nyilvános ülésen előadott felvetésével, miszerint a garázdaság szempontjából nem a társasház kapujában történt cselekményt kell elszigetelten vizsgálni, hanem egységesen az egész cselekménysort. A vádlott tényállásban leírt több szándékos, erőszakos jellegű magatartása (sértett1t meg próbálta megütni, feldöntötte a szemeteskukákat, 1. számú tanút megütötte, sértett2 sértettet késsel megsebezte) egyenként és összességében is kihívóan közösségellenes, és alkalmas arra, hogy másokban megbotráncozást vagy riadalmat keltsen. A cselekmények minősítése vonatkozásában még szükséges kitérni a Kúria 34. BK véleményére is, mely rögzíti, miszerint bűnhalmazat létesül, ha az elkövető egy cselekménnyel a garázdaság, valamint a testi sértés törvényi tényállását is megvalósítja, feltéve, hogy a testi sértés törvényi büntetési tétele nem súlyosabb, mint a garázdaságé. Jelen esetben a vádlott terhén megállapított a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete büntetési tétele nem súlyosabb a garázdaság büntetési tételénél, így a szubszidiaritás nem zárja ki a testi épség és a köznyugalom elleni bűncselekmények halmazatban történő megállapítását.

[40] A cselekmény minősítéséhez erre figyelemmel nem mellőzhető az abban való állásfoglalás, hogy a vádlottnak a közterületen szándékosan tanúsított erőszakos, kihívóan közösségellenes magatartások láncolatából álló cselekvősége természetes egységet, folytatódólagos egységet, vagy a törvényi tényállások halmozódását eredményezi. A bírói gyakorlat a sértett nélküli bűncselekmények esetén, a folytatódólagosság törvényi fogalmának elemei között szereplő „azonos sértett sérelmére” történő elkövetés hiánya esetén sem zárja ki

a folytatólágosság lehetőségét, így például a garázdaság esetén sem, ha annak egyéb törvényi feltételei fennállnak (Kúria Bfv.851/2021/6. számú határozata). Jelen esetben azonban a bűncselekmény többszöri elkövetése nem állapítható meg, a vádlott azonos törvényi tényállásba ütköző cselekménye, figyelemmel a szoros tárgyi, térbeli és időbeli összefüggésre figyelemmel természetes egységbe olvad (BH 2018.163.,2019.287. BH 2020.28.). A vádlott ugyanazon a helyszínen, rövid időn – néhány percen – belül tanúsított tárgyak és személyek ellen erőszakos magatartást, magatartás részelemeit ugyanazok a személyek észlelheték (ugyanazokból személyekből válthatott ki megbotránkozást), akiknek a tudatában – függetlenül attól, hogy különböző személyeket és tárgyakat támadott – egységes cselekménysorként jelent meg. A fentiekre figyelemmel – mivel a vádlott egységként értékelendő cselekménye egy része alatt az ellenállás leküzdése érdekében ténylegesen használta is az élet kioltására alkalmas eszközt – törvényes a garázdaság felfegyverezve elkövetettként minősítése is.

[41] Mindezek alapján a vádlott bűnösségére vont következtést helytállónak, a bűncselekmények jogi minősítését törvényesnek ítélte a másodfokú bíróság.

[42] Ahogyan a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[43] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen vette számba, és súlyuknak megfelelően értékelte, azokat csak azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlott büntetlen előélete – a büntetőeljárás hatály alatt történt elkövetés ellenére is – enyhítő körülményként értékelhető. A joghátrány megválasztása körében a vádlott alanyi társadalomra veszélyességének megítélésakor jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy a cselekmény óta nem indult újabb eljárás ellene. Nem értett ugyanakkor egyet az ítéltábla azzal a védői érveléssel, hogy sértett² sértettnek az a magatartása, hogy számon kérte a vádlottat és ezért vállát megfogta, sértetti közrehatásként lenne értékelhető. Az 56/2007. Bk. vélemény III. pontja szerint a sértett felróható közrehatásként értékelhető a részéről tanúsított durva, erőszakos, kihívó vagy súlyosan sértő viselkedés, a jogtalan eljárás; amely nem jellemezte a sértett magatartását, eljárása maradéktalanul megfelelt a morális és jogi követelményeknek, nem volt sem provokatív, sem támadó jellegű.

[44] Terhelt¹ vádlott esetében a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés nem alapos. A vádlottal szemben kiszabott, a halmazati büntetés középmértékétől az alsó határ felé kisebb mértékű eltéréssel meghatározott tartamú büntetés szükséges, de elegendő is az egyéni és az általános megelőzés eléréséhez, mely előmozdítja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartást. Ezért a szabadságvesztés tartamának a lényeges súlyosítására, mely az ítélet

megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság indokot nem látott. E körben az ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy ha a másodfokú bíróság a tényállást csak kisebb mértékben egészítette ki, illetve nem helyesbítette, amire figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye (Be. 605. § (2) bekezdés).

[45] Az ítéltábla osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint a büntetési célok nem kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetők el. A Btk. 85. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtásnak felfüggesztése nem kerül ellentétbe az általános megelőzés követelményével, de fokozottan érvényesül a speciális prevenció. A vádlott esetében kiemelandó, hogy önmagában azon tényből adódóan, hogy több éve áll büntető eljárás hatálya alatt, már szembesült magatartásuk helytelenségével és következményeivel, alaposan feltehető, hogy a büntetés célja a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhető.

[46] Az 55/2007. számú BK vélemény szerint a próbaidő tartamának meghatározásánál, ha az elkövető személyi körülményei kedvezőek, előtérbe kerülnek a bűncselekmény elkövetésének körülményei: a bűncselekmény jellege, a bűnösség foka, a bűncselekmény indítéka, az elkövetőnek a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartása. Vitathatatlan, hogy a vádlott a vádbeli időszakban – a utóbb jogerős marasztalással zárult – eljárások hatálya alatt állt, személyének ebből fakadó társadalomra veszélyességét azonban jelentősen mérsékli az, hogy újabb eljárás azóta, több mint négy éve nem indult ellene. Mindezeket a körülményeket elsősorban az egyéni megelőzés szempontjából értékelve, az ítéltábla szerint a törvényszék a próbaidő tartamát is megfelelő mértékben határozta meg.

[47] Az elsőfokú bíróság a 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozat alapján a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére figyelemmel, hivatalból vizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét (Btk. 102. § (1) bekezdés), az elsőfokú ítélet [70] bekezdésében kifejtettekkel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[48] A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátásról az anyagi jogi szabályoknak megfelelően rendelkezett, a lefoglalt dolgokról és a bűnügyi költség viseléséről is törvényesen határozott.

[49] Törvényesen járt el sértett² és sértett¹ magánfelek által előterjesztett polgári jogi igény elutasításával kapcsolatban is, a rendelkezés jogszabályi alapja azonban helyesen a Be. 560.§ (1) bekezdés m) pontja. A magánfelek polgári jogi igénye ugyanis sérelemdíj megfizetésére vonatkozott. A Be. 2021. január 1-étől hatályos módosításával, a 2020. évi CL törvény által újonnan bevezetett sérelemdíj érvényesítésével összefüggésben hangsúlyozni kell, hogy a módosítás szűk körben, - a törvény indokolása szerint: „a büntetőeljárást nem terhelő módon” – teremtette meg a sérelemdíj polgári jogi igény keretében való érvényesítésének lehetőségét. A módosított rendelkezésekből kitűnően lényegében kizárólag arra az esetre korlátozódik, ha a sértett által követelt sérelemdíj jogalapját és összegét a büntetőeljárásban a terhelt elismeri. A Be. 56.§. (1a) bekezdése szerint ugyanis a büntetőeljárásban polgári jogi igényként a vád tárgyává tett cselekmény közvetlen következtében keletkezett sérelemdíj fizetésére irányuló követelés *kizárólag* az 571. § (2b) bekezdésébe meghatározott esetben érvényesíthető. Utóbbi rendelkezés szerint abban az

esetben, ha a magánfél polgári jogi igényként sérelemdíj fizetésére irányuló követelést terjesztett elő, ennek elbírálására kizárólag az 556. § (6) bekezdésében meghatározott esetben kerülhet sor. A Be. 556.§. (6) bekezdése esetén a sérelemdíj polgári jogi igényként történő megállapítása csak a terhelt és a sértett között létrejött konszenzus alapján, a követeléstösszecszerűségében is elfogadó terhelti nyilatkozat alapján van lehetőség. Ezzel áll összhangban a Be. 555.§. (6) bekezdése is, amely kizárja a bizonyítás lehetőségét arra az esetre, ha a magánfél polgári jogi igényként sérelemdíj fizetésére irányuló követelést terjeszt elő.

[50] Jelen esetben a vádlott a sérelemdíjatösszecszerűségében is vitatta (95.tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal), így nem időszerűségi szempontok, hanem a polgári jogi igény tárgyát képező sérelemdíj jellegéből fakadó más körülmény zárta ki a polgári jogi érdemi elbírálását.

[51] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés a) pontja szerinti előzetes fogvatartási adatot (a letartóztatás befejező napját) feltüntette, a Be. 561.§ (2) bekezdés b) pontjában meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés a) pontja szerinti személyes adatot, a vádlott születési helyét helyesbítette.

[52] A Fővárosi Ítéltábla végzése elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2024. október 17.

dr. Szalai Géza s.k.
s.k.

dr. Szabó Ágnes Petra s.k.

dr. Sárecz Szabina Martina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2023. december 11. napján kelt 9.B.226/2021/95. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.130/2024/7. számú végzésével 2024. október 17. napján jogerőre emelkedett, és a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. október 17.

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelél: